

CAPÍTOL 17

En tornar al taller, l'August i tots els ajudants, rodejaren a la Régine i la Camil·la, frisaven per saber com havia anat l'interrogatori. La Camil·la els hi resumí tot el que els hi havia dit i que havia quedat a l'espera del càstig.

Càstig que només podia venir de l'estament eclesiàstic i que no podia ser gaire greu. De totes maneres no les tenia totes, sobretot quan recordava que l'església havia cremat i penjat sota l'acusació de bruixeria un bon grapat de dones innocents.

La Régine va marxar a casa seva i la Camil·la es va afanyar a tornar a pintar el drapet al crucificat, aquest cop amb pintura a l'oli i ho va deixar que s'eixugués un parell de dies, després va continuar avançant en la pintura de l'Hèrcules, necessitava esbravar-se i oblidar l'encontre amb el bisbe. Amb tot i això, entre colors i dissolvents, no es podia treure del cap tot el que els hi havia dit, havia buidat el pap amb una seguretat de la qual ella mateixa va ser la primera sorpresa, evidentment la seva coneixença dels passatges de la Bíblia li va facilitar molt l'elocució, i la loquacitat emprada amb tanta impertorbabilitat va enlluernar als seus interlocutors.

Aquell migdia, a la dispesa, les noies estaven esverades, la Fabienne s'havia passat resant tot el matí, les altres dues van decidir estudiar per treure's les cabòries del cap.

En arribar la Régine totes la cosiren a preguntes.

—On és la Camil·la? —va dir la Margot— l'han detingut?

—Quin càstig li han posat? —saltà la Joëlle sense donar temps a la Régine a contestar.

—Nenes, pareu. La Camil·la s'ha quedat al taller de l'August, us recordo que treballa allà, ara quan vingui a dinar us ho explicarà, però no patiu, sembla que ha anat prou bé.

—Sí? Encara sort, no les tenia totes —va dir la Fabienne—, és que com més hi penso, més m'esgarrifo, vosaltres no ho trobeu molt bèstia pintar un Sant Crist d'aquesta manera.

—La Camil·la em va explicar —va dir la Margot— que quan el va pintar, no pensava en un Sant Crist, sinó en l'individu que la va violar. Li volia donar un escarment. Nosaltres no estem a la seva pell, no sabem el que li passava pel cap en aquell moment. De totes maneres només li poden posar un càstig eclesiàstic, no la poden tancar a la presó per això, estem al segle XX.

A la tornada de la Camil·la tot foren abraçades i petons. Ella els hi agrai molt i els hi explicà tota la conversa amb els prelats sense massa inquietud. Els seus problemes eren uns altres, havia de portar endavant un embaràs, i tot que havia rebut moltes mostres d'afecte, no volia generar feina a ningú.

—No us preocupeu per mi, aquests capellans van a la seva i potser el seu càstig serà vetar-me de treballar allà, però ara estic a França i aquí no em poden fer res.

—Creu-t'ho Camil·la —intervingué la madame—, l'església és universal, s'ho diuen tot i si volen et poden fer la vida impossible.

—Què vol dir, madame Régine? —preguntà la Camil·la, encuriosida.

—Mireu, no ho he explicat mai, però ja va sent hora de buidar el pap —va dir mentre portava a taula una sopera plena de brou— ja ho tenia mig oblidat, però en arribar tu aquí, la teva experiència m'ha fet reviure el que vaig passar a Itàlia.

—A Itàlia? —preguntà la Joëlle.

—Sí, jo tenia deu anys, la meva mare va morir i a mi em van enviar un any a un internat a Florència. Recordo que les monges ens van portar a veure la Galleria degli Uffici, un dels museus més importants de la ciutat, i en passar per la plaça de la Signoria, una amiga meva es va quedar palplantada davant de l'estàtua del David de Miquel Àngel. Evidentment, no havíem vist mai cap home despullat i aquella imatge, tot i ser de pedra, ens va cridar l'atenció. Les monges es van pertorbar, possiblement elles tampoc n'havien vist mai cap, i ens van fer continuar. Però aquella nena no volia, ella volia saber què era allò que tenia entre les cames el David i ho va preguntar a les monges just en el moment que passava per allà el capellà que venia cada dia a dir missa al convent i que ens confessava a totes.

—Ui! —exclamà la Margot obrint molt els ulls— Em sembla que ja sé com acabarà la història.

—El Pater, que era així com l'anomenàvem, es va mirar la nena amb un somriure maliciós i va continuar el seu camí després de fer una curta salutació. Al cap d'uns quants dies, quan vam anar a confessar, el Pater li va dir a aquella nena, la Giovanna, que els pecats que li havia dit en confessió, els havia de comentar aquella tarda al seu despatx i la va citar a les cinc. Ella es va quedar una mica sorpresa, puix que li havia dit el mateix de sempre, amb la feina que li costava trobar pecats per confessar!

—Ja està! —provava d'endevinar la Margot— Allà la va violar.

—No, no tant com això Margot, li va preguntar si ja sabia què era allò que tenia el David del Miquel Àngel entre les cames, si algú li havia explicat. La Giovanna, innocentment, li va dir que sí, que jo li havia explicat una mica. Llavors ell, posant en el seu to de veu i el seu posat un aire pedagògic, li va proposar de veure'n un d'autèntic i de poder-lo tocar. Li va dir que a ell no li feia res, que la seva feina, a més de confessar, era l'ensenyament i que a vegades havia de fer coses desagradables, però que les feia pel nostre bé, però que si no volia aprendre, si no li picava la curiositat de saber com eren els homes, no passava res i que ja podia marxar. Amb totes les seves males arts li va parlar així per influir en la seva voluntat.

—Llàstima que hi hagi capellans així —va dir la Fabienne—, però jo no en conec cap, tots els que jo tracto són bones persones.

La Giovanna li va dir que sí, i ell, sense pensar-ho dues vegades, es va descordar els botons de la part de baix de la llarga sotana i li va mostrar els seus genitals.

—Veus —li va dir—, això és el que les dones no teniu —dient-li això, la tractava de ser inferior, mancat d'una part essencial de l'anatomia—, pots tocar-ho si vols, moltes nenes encuriosides com tu també ho han tocat.

—Però aquest és molt gros i dur i està aixecat cap amunt, el de l'estàtua del David era més petit i mirava cap avall. —li va dir la Giovanna.

—Perquè aquell no estava preparat per donar vida, saps petita. Amb això, els homes posem la llavor de la vida dins de les dones perquè puguin tenir nens, i per fer-ho cal que estigui així de dur. Mira pots agafar-lo i moure'l així amunt i avall.

—I no continuaré explicant tots els detalls que em va relatar la Giovanna —continuà la Régine—, el cas és que va fer que el masturbés i la va ruixar tota amb el que ell li va dir que era font de vida. Després li va dir que, sobretot, no ho va explicar a ningú, que ella ja era una de les elegides per ser dipositària d'aquell secret, que era una de les escollides entre totes les nenes i que havia tingut aquesta sort. No cal dir que el primer que va fer la Giovanna és explicar-me-ho tot a mi. Teníem deu anys, però no érem tan ingènues com el Pater es pensava. L'endemà el Pater no tenia visita i vam anar totes dues a veure sor Benedetta, no era la superiora, però de totes, era de les que tenia una mentalitat més oberta. La Giovanna li va explicar el succeït el dia anterior, però ella va dir que no podia ser, que segurament ho havia somniat i que no se'ns acudís dir-ho a ningú, ja que era una mentida molt grossa i una acusació falsa com aquella ens podria portar a les portes de l'infern. Llavors ens va començar a explicar com era l'infern per tal d'aterrir-nos. Va fer una descripció molt metòdica de calderes amb aigua bullent, fogueres per tot arreu, dimonis que et perseguen amb forques punxegudes i tot un seguit de mals indescriptibles. Va anomenar pel seu nom tots els dimonis coneguts: Satanàs, Llucifer, Belzebú, Astarot, Belfegor i molts altres que no recordo.

—Quin horror —va dir la Joëlle—, aquesta nit no dormiré.

—Vàrem sortir totes dues plorant a llàgrima viva i vàrem veure un indicatiu de satisfacció en la cara de sor Benedetta que ens va estranyar. No vam voler insistir explicant el cas a ningú més, perquè era evident que ningú ens creuria, i ens vàrem separar. Vàrem continuar en contacte per escrit i al cap d'uns deu anys ens vàrem retrobar aquí a París on ella havia vingut uns dies. Se'ns va acudir d'explicar la seva experiència a algun alt càrrec de l'església i la resposta va ser la mateixa. No va voler saber ni el nom del capellà. Va negar en tot moment que allò fos veritat, que la Giovanna de petita devia tenir una ment molt pertorbada a causa de la pubertat i que amb vint anys que ja teníem, semblava mentida que no ens n'adonéssim. Es va reafirmar amb la visió apocalíptica de sor Benedetta i ens va aconsellar de callar pel nostre bé i per la salvació de la nostra ànima.

—I ara, Joëlle porta les postres que se'ns està fent tard i jo ja he parlat massa —
seguí madame Régine—, només et dic això, Camil·la, perquè de l'estament clerical te'n
fiis tan poc com del polític, que pel fet de ser un eclesiàstic no es garantia de res.